

תת"ע 5101/05/18 - מדינת ישראל נגד ח'ליל אלעוקבי - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 5101-05-18 מדינת ישראל נ' ח'ליל אלעוקבי
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב -

המאשימה

נגד

ח'ליל אלעוקבי - נוכח

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 83 ב (א) - נהיגה ללא חגורת בטיחות.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען כי עת נהג ברכבו היה חגור כנדרש בחוק.

מטעם המדינה העיד עד אחד בלבד.

ע.ת. 1, שוטר מתחנת עיירות, טען כי ראה את הנאשם נוהג ברכב כאשר הוא לא חגור.

בעדותו אישר השוטר כי הנהג הכחיש מיד ובמהלך האירוע את טענתו וטען כי היה חגור.

עוד אישר השוטר (בחקירתו הנגדית) כי לא היה לבדו עת בוצעה האכיפה וכי יחד איתו היה שוטר נוסף.

ע.ת. 1 לא זכר מי היה השוטר הנוסף שהיה איתו במהלך האירוע.

עד התביעה לא זכר גם האם היה זה הוא או שותפו שירדו מהניידת כלפי הנאשם ולא זכר האם היה זה הוא שטען כלפי הנאשם כי הוא לא חגור.

עד זה אישר כי "אני כן נהגתי עד כמה שאני זוכר" (עמ' 3 שורה 15)

כאשר ביקש הנאשם תשובות מהעד באשר לאינטראקציה בינו לבין שותפו, הבהיר השוטר כי אינו זוכר את האירוע

"רשמתי שראיתי את העבירה שאתה לא חגור זה הכל".

כאשר נשאל מדוע השוטר השני לא הגיע לעדות, השיב העד "כי הוא לא נרשם כעד. אני רשמתי את הדוח" (עמ' 3 שורה 22).

כאשר הנאשם טען בפני העד כי כבר ברגע עיכוב טען בפני שותפו כי כל האירוע יכול שצולם במצלמות תחנת הדלק ושם ניתן לראות בבירור כי היה חגור, השיב העד כי אין הוא יכול להגיב לכל בקשה כזו של נהג וכי תפיסת מצלמות או שחזורים אלה תפקידים של בוחן תנועה.

הנאשם בעדותו חזר על גרסתו לפיה היה חגור וכי האירוע תועד (ככל הנראה) במצלמה של תחנת דלק.

הנאשם חשף את ניסיונותיו לקבל לידיו את העתק הסרטון (נסיונות שלא צלחו בסופו של יום).

בהתאם לעדותו מפגשו בפרשה זו לא היה כלל עם ע.ת. 1 אלא עם שותפו, ולמעשה השוטר הרלוונטי לא הגיע כלל לעדות בבית המשפט.

דיון והכרעה -

בעפ"ת 43875-12-10 ירון שקום נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט המחוזי בתל-איב את הדברים הבאים:

"כלל הוא, לדעתי, שכל שוטר שהוא עד לעבירה חייב לתעד אותה. תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה. לא תרצה - לא תצרף אותו. אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עבירה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן."

בעפ"ת 40804-06-11 עמנואל זיתוני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט המחוזי ת"א את הדברים הבאים:

"אמרתי ושוב אומר יותר מפעם אחת, ראו למשל בע"פ 728/84 שמעון טלמון נגד מד"י מא(3)617, עוד קודם לכן - ע"פ 437/82 סולומון אבו נגד מדינת ישראל, פ"ד ל"ז (2) 85 - שצד שאינו מביא עד שהגיון הדברים מלמד שעדותו הובאה הייתה מסיעת לו, חזקה שעדותו מזיקה לו

יש מחדל חקירתי חמור בכך, שכאשר שני שוטרים מבצעים פעולה, ירשמו דוח על מה שראו, אף אם לא ראו, יציינו בדוח שלא ראו. אי רישום דוחות על ידי כל השוטרים הנוטלים חלק, בוודאי כשמדובר בשניים בלבד, יש בו באופן מובנה, מוטבע, פגיעה ביכולת הנאשם להתגונן."

בפרשה זו פגמה משטרת ישראל ביכולתו של הנאשם להתגונן.

אף שיחד עם ע.ת. 1 היה שוטר נוסף, אותו שוטר לא רשם דבר בפרשה זו, זהותו אינה ידועה והוא לא הגיע להעיד.

הנאשם אשר טען כי מפגשו בשטח היה עם שותפו של ע.ת. 1, נותר ללא כל יכולת לחקור נגדית את אותו עד פוטנציאלי, והוא נאלץ להתמודד עם שוטר יחיד שלמעשה לא זכר כלל את האירוע עצמו.

עדויות של הנאשם עצמו ניתנה ללא כל סתירות או סימן אחר של אי אמירת אמת.

המדובר במצב משפטי של "עדות מול עדות" כאשר אין מובהקות של אי אמירת אמת באף אחת מהעדויות.

בדנ"פ 3391/95 בן ארי נגד מדינת ישראל, נקבע על ידי בית המשפט העליון:

"כמו בכל משפט פלילי, רק טבעי הוא, שהשופט מנסה לברר קודם מהן הראיות המפלילות את הנאשם, וכאשר מגיע הוא למסקנה, כי לכאורה ישנן ראיות מספיקות כאלה, הרי בוחן הוא שמא יש בכל זאת ביתר הראיות כדי לעורר ספק סביר במסקנה המרשיעה. אם אחרי בחינה של מכלול הראיות חש השופט, כי אין הוא משוכנע באשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, הרי עליו לזכותו."

בע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון:

"באשר לטענה בדבר היעדר הוכחות מספיקות, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה, כידוע, ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר. ספק סביר מתקיים, כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה "אינה אפסית אלא סובסטאנטיבית" (השופט בייסקי בע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רוימי [3], בעמ' 471).

אם הראיות להוכחת האישום הן ישירות, ספק סביר ייווצר כאשר משקלן של הראיות אינו מספיק. כאשר להוכחת האישום מובאות ראיות נסיבתיות, ספק סביר עשוי להיווצר גם במצב שבו מן הראיות (אף אם מהימנותן אינה מוטלת בספק) אפשר להסיק בסבירות עובדות, שאין בהן אשמה של הנאשם"

בפרשה זו לא הציגה המדינה ראיות במשקל המספיק להרשעה בהליך פלילי מעבר לכל ספק סביר.

הנאשם הציג גרסה אפשרית וסבירה לגביה לא נמצאה ראיה המראה כי המדובר בגרסה בלתי אמינה.

לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר באשמת הנאשם ולכן אני מחליט לזכותו ולו מחמת הספק.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, במעמד הצדדים

